

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/154/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719010167
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6719010167.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Adriány Považanovej, v trestnej veci obžalovaného E. G., stíhaného za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 31. marca 2021 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 26.08.2020, sp.zn. 5T/45/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného E. G. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 21.04.2017 v čase okolo XX.XX h v meste W., okres W. v areáli spoločnosti H. s.r.o. na adrese A. cesta XX ako vodič vysokozdvížneho vozíka pri nakladaní paliet s betónovou dlažbou za pomoci vysokozdvížneho vozíka zn. A., výrobné číslo U do návesu nákladného vozidla ev. číslo TV- XXXCV sa nepresvedčil, či sa v pracovnom priestore vysokozdvížneho vozíka, ktorý obsluhoval nenachádzajú neoprávnené osoby, čím porušil § 12 ods. 2 písm. a) a písm. c) bod 2 zákona NR SR č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v znení neskorších predpisov v nadväznosti na čl.XX.XX tretí odsek J. O. XXXX + I. X a v nadväznosti na porušenie ustanovení čl. X.X bodu XX vnútorného predpisu svojho zamestnávateľa, dopravno-prevádzkový poriadok zo dňa XX.XX.XXXX a pri cúvaní vysokozdvížnym vozíkom z nedbanlivosti zrazil Q. F., nar. XX.XX.XXXX, čím Q. F., nar. XX.XX. XXXX, trvale bytom P. XX, Q. spôsobil zranenia a to vykĺbenie ľavého kolenného kĺbu s roztrhnutím zadného krížneho väzu, roztrhnutie vonkajšieho bočného väzu, roztrhnutie šľachy bicepsu stehenného svalu a natrhnutie kĺbneho puzdra, súčasne došlo k úrazovému poškodeniu zakolenej tepny a k jej pomliaždeniu a vzniku poúrazovej akútnej trombozy, k pomliaždeniu ľavého ihlicového nervu na ľavom predkolení a na pravej dolnej končatine k zlomeniu vnútorného členka s posunom úlomkov, ktoré zranenia, si vyžiadali práceneschopnosť spojenú s dobou liečenia v trvaní 12 mesiacov.

Za to bol obžalovanému podľa § 157 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 46 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu 12 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. boli poškodení Q. F., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom P. XXXX/XX, Q., R. zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom H. cesta 2, XXX XX T. - mestská časť H., O.: XX XXX XXX a J. poisťovňa, pobočka Q., so sídlom M. R. R. XXX, Q., s nárokom na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

H. tomuto rozsudku podal obžalovaný na hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 02.09.2020 a

ktoré doplnil ďalším písomným podaním doručeným krajskému súdu 24.11.2020, a to proti výrokom o vine, o treste a konaniu, ktoré mu predchádzalo.

Najprv poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku, s ktorou sa však nestotožnil. Uznanie viny a uloženie trestu bolo prevedené bez starostlivého vyhodnotenia všetkých skutočností svedčiacich v jeho prospech. Rozhodnutie trpí formálno-procesnými, ale aj vecno-právnymi vadami. Nedostatočne zohľadňuje všetky skutkové okolnosti, a to predovšetkým vo vzťahu k správaniu sa poškodeného v rozhodnej dobe. Uloženie podmieneného trestu odňatia slobody sa javí ako neprimerane prísne a arbitrárne.

Od začiatku primerane a konzistentne popísal všetky mu známe okolnosti súvisiace s obžalobným skutkom, naproti tomu poškodený priebežne menil tvrdenia o svojom pohybe a polohe, ako aj o pohybe a polohe vozíka. Znalecký posudok z odvetvia nehôd v cestnej doprave mohlo vychádzať len z menených a nehodnoverných tvrdení poškodeného, navyše posudzoval len jeho jednu verziu o priebehu nehody, no napriek tomu dospel k záverom, že práve obžalovaný bol ako vodič vozíka ohrozený a obmedzený vytvorením náhlej prekážky. Poškodený sa pohyboval v zakázanom priestore - pracovnom priestore vysokozdvížneho vozíka, nakladajúceho stavebné produkty do úložného priestoru nákladného vozidla, a to neočakávaným a nepredvídateľným spôsobom, ktorý navyše ani nevedel hodnoverne opísať. Tieto okolnosti zostali bez náležitého zohľadnenia a vyhodnotenia okresným súdom, najmä pokiaľ ide o bezprostrednú príčinu, priebeh a okolnosti nehody.

Doposiaľ žil, aj žije riadnym a usporiadaným životom, v mieste bydliska požíva dobrú povesť a pozitívne je hodnotený aj svojím zamestnávateľom. Jeho život teda možno hodnotiť ako bezúhonný a čestný, v žiadnom prípade nemá sklony dopúšťať sa protiprávneho konania.

V ďalšom poukázal na príslušné články Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konečnom dôsledku žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

V doplnení odvolacích námietok opätovne poukázal najprv na výrokovú časť napadnutého rozsudku, ako aj predchádzajúcu argumentáciu. Prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil niektoré z vykonaných dôkazov, a preto aj dospel k nesprávnym právnym záverom vo všetkých výrokoch napadnutého rozsudku, pričom jeho odvolanie smerovalo aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo.

Opakovane vyjadril útosť nad zrážkou s poškodeným, osobitne ho mrzí poškodenie zdravia, k obžalobe zaujal úprimný postoj, keď neprodukoval žiadne vyhlásenie v zmysle § 257 Tr. por. a len sa snažil svojou výpoveďou ozrejmiť reálne okolnosti a priebeh nehody.

Následne popísal miesto, čas, spôsob a ďalšie okolnosti zrážky vysokozdvížneho vozíka, ktorý viedol ako vodič s poškodeným, ktorý sa nachádzal v objekte ako vodič nákladného vozidla za účelom prevzatia paliet s betónovou dlažbou.

Bolo nesporné, že počas pracovno-prevádzkovej činnosti vozíka poškodený bezdôvodne a svojvoľne opustil stanovište, nachádzajúce sa mimo manipulačného priestoru vozíka, bezdôvodne, neočakávane a nepredvídateľne vstúpil a pohyboval sa v manipulačnom priestore vozíka a zároveň bezdôvodne a nepredvídateľne vošiel do jazdnej dráhy vozíka v momente, keď dokončieval cúvajúcu otočku vľavo po naložení tretej palety s dlažbou. Napriek tomuto sa mu kládlo za vinu, že sa nepresvedčil, či sa v pracovnom priestore obsluhovaného vozíka nenachádzajú neoprávnené osoby a pri cúvaní ním z nebanlivosti zrazil poškodeného.

Medzi opismi skutkového úrazového deja z jeho strany a zo strany poškodeného, ktorí boli jedinými osobami v rozhodnej dobe na inkriminovanom mieste, pretrvali výrazné rozdiely a disproporcie, ktoré neboli náležite vyhodnotené. On postupoval pri vyložení všetkých troch paliet rovnakým spôsobom a pri záverečnej fáze, keď tieto už boli uložené na korbu návesu, sa najskôr presvedčil v spätných zrkadlách o voľnosti a bezpečnosti priestoru za vozíkom, tiež upriamil pozornosť na lyžiny vozíka, aby nestiahol palety späť, zahájil cúvanie, po vytiahnutí lyžín z palety, stáčil vozík do ľavej strany cúvaním, pričom zadný priestor kontroloval v ľavom spätnom zrkadle, aby napr. nenarazil do nákladného vozidla. Aj pri ukladaní tretej palety pri jeho výhľadových možnostiach a pomeroch, nebolo vidieť žiadnu prekážku, či osobu, pričom k zachyteniu poškodeného nedošlo priamo pri cúvaní zozadu, ale až pri dokončovaní otočky vľavo.

Naproti tomu poškodený zásadným spôsobom priebežne menil svoje tvrdenia o podstatných okolnostiach predmetného skutku, týkajúcich sa pohybu, polohy, vzdialenosti a časových súvislostí ohľadne jeho osoby, ako aj ohľadne týchto okolností, týkajúcich sa predmetného vozíka. V ďalšom poukázal na jednotlivé rozpory v tvrdeniach poškodeného o priebehu skutkového deja v zápisnici zo dňa XX.XX.XXXX vyhotovenej O. práce T. T., v zápisnici o trestnom oznámení zo dňa XX.XX.XXXX, v zápisniciach o výsluchu svedka poškodeného zo dňa XX.XX.XXXX a XX.XX.XXXX, v zápisnici o rekonštrukcii (vyšetrovacom pokuse) zo dňa 12.10.2018 a v zápisnici o hlavnom pojednávaní zo

dňa 24.08.2020, ďalší rozdielny popis okolností úrazu poskytol poškodený v hlásení úrazu na účely nemocenského, ktoré bolo zabezpečené ako listinný dôkaz. Poškodený sa nevyjadril, ani nenamietal príčinu vzniku pracovného úrazu ako vyplynul z vyšetrovania uvedenom v protokole inšpektorátu práce zo dňa 23.08.2017. Rozpory a nejasnosti v jeho tvrdeniach sú vypuklé a na ich základe nie je možné spoľahlivo a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť skutkové okolnosti a dej tak, aby mohli predstavovať spoľahlivý a objektívny základ pre meritórne rozhodnutie.

Poškodený uviedol viacero verzií, aká bola poloha a činnosť vozíka v okamihu, keď opustil stanovište, ktoré malo byť pozdĺžne za návesom a priečne cca 10 m kolmo od návesu, keď podľa verzie a) vozík vtedy naložil tretiu paletu na korbu návesu, podľa verzie b) vozík bol vtedy v skladovom priestore a iba nakladal tretiu paletu a podľa verzie c) vozík začal cúvať s treťou paletou, pričom sa vozík pohol ako prvý a poškodený išiel až následne. Všetky tieto verzie sa však pri ich reálnom vykonaní javia ako nezrealizovateľné, nelogické a technicky neprijateľné.

Pri skutkovej okolnosti, či sledoval činnosť vozíka pri vykladaní tretej palety, poškodený uviedol podľa verzie a), že na vozík dával pozor, podľa verzie b), že prešiel popri vozíku ako vyložil tretiu paletu a mal ho za chrbtom 3 až 4 m, pričom mu viac pozornosti už nevenoval a podľa verzie c) ho sledoval periférne. Pri skutkovej okolnosti, či prechádzal poza vozík, poškodený uviedol podľa verzie a), že ho mal za chrbtom vo vzdialenosti 3 až 4 m a podľa verzie b), že neprechádzal poza vozík, nakoľko vozík vykonával svoju prácu, t.j. nakladal palety, pričom on išiel od návesu ku kabíne, od ktorej boli palety vzdialené 10 m.

Pri skutkovej okolnosti, či a ako reagoval na vozík otáčajúci sa po vyložení tretej palety, poškodený tvrdil podľa verzie a), že ho zbadal, ako s vozíkom cúva väčšou rýchlosťou po naložení tretej palety, podľa verzie b), že už nestihol uskočiť, ani zakričať stoj, len zacítil, ako vozík narazil ľavou zadnou časťou do jeho oboch nôh, podľa verzie c), bol podľa neho obž. pri návese, ale on nebadal jeho pohyb a bral to tak, že sa zatiaľ presunie do kabíny a podľa verzie d), išiel kolmo od paliet ku kabíne a keď sa otočil v snahe zistiť, kde je vozík, tento už do neho narazil, pričom zaregistroval, že vozík už bol pri ňom nejakú chvíľku. Aj ohľadne spôsobu nárazu najprv tvrdil, že zacítil, ako vozík do neho narazil vyššie uvedeným spôsobom, v dôsledku čoho spadol na zem a potom uviedol, že prvotný náraz vozíka smeroval do jeho brucha a až potom do neho nacúval.

Takéto tvrdenia poškodeného majú pritom zásadný význam k ustáleniu miesta, priebehu a spôsobu zrážky s vozíkom, pričom je otáznou, či sa poškodený mohol dostať na ním ustálené miesto zrážky spôsobom, ktorý uviedol alebo mohol prísť k tomuto miestu z iného smeru, čo by však už malo výrazný vplyv na vzájomnú polohu vozíka a poškodeného, výhľadové pomery zo strany vodiča, možnosti rozpoznania poškodeného a tým aj možnosti zabránenia samotnej zrážke. Vzhľadom na takéto rozpory, najmä ak poškodeného nebolo vôbec vidieť, sa ako reálne možný priebeh udalosti javí napríklad aj pohyb poškodeného poza náves, z opačnej nenakladanej strany kamióna (poza kabínu), takéto približovanie sa k dverám kamiónu a takýto vstup do jazdnej dráhy vozíka. V tejto súvislosti poukázal aj na príslušnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že súd je vždy povinný rozdielne výpovede svedka prebrať a odôvodniť, prečo svoje rozhodnutie opiera len o niektorú z rozdielnych výpovedí. Okresný súd na jednej strane časť tvrdení svedka považoval za nekorektné a nehodnoverné, najmä tvrdenie o nevybavení vozíka zvukovým a svetelným bezpečnostným, signalizačným zariadením, na druhej strane časť iných skutkových tvrdení poškodeného akceptoval, avšak neuviedol, z akých dôvodov, preto je v tejto časti rozsudok nepreskúmateľný.

Znalecký posudok znaleckej organizácie z odvetvia nehody v cestnej doprave v časti, týkajúcej sa pohybu poškodeného v zakázanom manévrovacom priestore, vychádzal len zo zmenených a rozporných tvrdení poškodeného, ktoré naviac znalec v určitej časti nesprávne interpretoval. Posudzoval totiž iba verziu o priebehu nehody, pri ktorej mal poškodený opustiť stanovište v čase, keď vozík zahájil proces nakladania palety na korbu návesu, a to dokonca len záverečnú fázu tejto z jednej verzií, produkovaných poškodeným. Avšak takúto verziu dokonca ani samotný poškodený vo svojich nezmeňoval a neprodukoval, keďže pri jednej z verzií viazal začiatok svojho pohybu zo stanovišťa až na okamih naloženia tretej palety na korbu návesu. Napriek týmto okolnostiam zo záverov znaleckého posudku vyplynulo, že poškodený vytvoril náhlu prekážku, a preto jeho ako vodiča vozíka ohrozil a obmedzil.

Pri rekonštrukcii skutku už znalec vychádzal z iných údajov a parametrov oproti tým, ktoré produkoval poškodený vo svojich výpovediach, pričom konštatoval, že ak vodič vozíka po uvoľnení nosných vidlíc zmenil pohľad a skontroloval situáciu za vozíkom ľavým spätným zrkadlom a počas kontrolovania situácie by zrýchľoval ako pri dopravnej nehode, potom by po spozorovaní chodca za vozíkom ani maximálnym spomalením použitím núdzovej brzdy nemohol zastaviť pred koridorom pohybu chodca. V ďalšom poukázal na výpoveď znalca na hlavnom pojednávaní, z ktorej taktiež vyplynula možnosť, že chodec vytvoril pre vodiča náhlu prekážku a tento by nedokázal zabrániť stretu, ak by pri cúvaní

pridával. Kollízi mohol zabrániť len tak, že by pomaly cúval, uvoľnil, vidly, skontroloval dráhu a nepridával. Aj v tomto prípade znalec vychádzal len z predpokladov a verzie simulovanej pri rekonštrukcii úrazu. Znalci pri podávaní znaleckých posudkov vychádzajú a pracujú len s údajmi, ktoré sú obsahom iných dôkazných prostriedkov, a preto je mimoriadne dôležitá ich objektívna správna a vecná interpretácia. Ak znalec vychádza z nesprávnych parametrov, potom aj jeho závery sú v tomto smere determinované, čo platí aj pre počítačovú simuláciu a analýzu dopravných nehôd. Vzhľadom k tomu je otázne, či vodič mal časový a územný priestor na vyhnutie sa, vzhľadom na okolnosti nehody, jej miesto, rozhľadové a výhľadové parametre. V tomto smere taktiež poukázal na príslušnú judikatúru, následne dal do pozornosti odbornú literatúru, zaoberajúcu sa údajmi o reakčnej dobe vodičov v závislosti od rôznych faktorov, kde zdôraznil aj rôzne konkrétne vplyvy na výsledný čas.

V ďalšom dal do pozornosti, že doposiaľ žil riadnym a usporiadaným životom a v dôsledku všetkých okolností sa uloženie podmieneného trestu odňatia slobody javí ako neadekvátne a neprimerane prísne. Od pracovného úrazu uplynula doba viac ako tri roky a skoro takúto dobu trvá aj trestné konanie, pričom on sa na jej dĺžke žiadnym spôsobom nepodielal, čo okresný súd taktiež dostatočne nevzal do úvahy. Nepochybne mu prislúcha právo na primeranú dĺžku konania v rámci jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu a v tomto smere poukázal na príslušné články Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ako aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. b) Tr. por. alebo podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vráti súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Na verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo v neprítomnosti poškodeného a jeho právnych nástupcov, prokurátor krajskej prokuratúry považoval napadnutý rozsudok za zákonný a správny. Obžalovaný ako vodič mal kontrolovať priebeh manévru po celý čas a nielen jeho začiatok, preto navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Naproti tomu, obhajca obžalovaného zotrval na dôvodoch uvedených v písomne podanom odôvodnení odvolania. Zdôraznil, že vzhľadom na existenciu viacerých skutkových nejasností nebolo možné ustáliť, ako sa skutok stal, v dôsledku toho nebolo možné ani prijať správny právny záver a následne ani obžalovaného uznať za vinného. V jeho prospech totiž vyznieva viacej okolností, vrátane jeho osobných pomerov a bezúhonnosti, a preto ak by sa aj skutok stal, ako bol ustálený, nemohlo ísť o trestný čin, berúc do úvahy tzv. materiálny korektív uvedený v § 10 ods. 2 Tr. zák. Navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu a rozhodol sám tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. b) Tr. por. alebo vec vráti okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Obžalovaný sa pripojil k návrhu svojho obhajcu a žiadal, aby bol spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, a to v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Na základe podaného odvolania následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o vine a o treste, taktiež aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nebolo podané dôvodne.

Súd prvého stupňa prejednávaneému prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať, i keď jeho odôvodnenie mohlo byť podrobnejšie. Stručne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného zo spáchania skutku kladeného mu za vinu a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák.

Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, predovšetkým na stranách č. 7 a 8, s ktorým sa stotožnil, avšak považoval za potrebné reagovať v rámci odvolacieho konania na námietky obžalovaného, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o vine.

Je nepochybné, že v danom prípade boli produkované dve skupiny dôkazov, a to v prospech, ale aj v neprospech obžalovaného, napriek tomu z nich nepochybne vyplynulo, že sa stal skutok, ktorý bol obžalovanému kladený za vinu, pri ktorom ako vodič vysokozdvížneho vozíka pri cúvaní zrazil poškodeného, ktorý utrpel zistené zranenia.

Obžalovaný od začiatku trestného stíhania spáchanie obžalobného skutku ako takého nepoprel, avšak vždy zotrval na tom, že zrážku zavinil poškodený, ktorý porušil predpisy o bezpečnosti a ochrane

zdravia pri práci a napriek poučeniu vošiel do jazdnej dráhy vysokozdvížneho vozíka, čím pre neho vytvoril náhlu prekážku, čo bolo bezprostrednou príčinou zrážky. Možnosť takejto verzie vyplynula aj zo záverov znaleckého posudku znaleckej organizácie Znalex, s.r.o., a to v prípade, ak bolo povinnosťou obžalovaného ako vodiča vysokozdvížneho vozíka presvedčiť sa o voľnosti koridoru pohybu len na začiatku cúvania.

Naproti tomu poškodený zotrval na tom, že zrážku zavinil obžalovaný, ktorý ako vodič vysokozdvížneho vozíka porušil predpisy o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci. Možnosť takejto verzie vyplynula aj zo záverov znaleckého posudku znaleckej organizácie Znalex, s.r.o., a to v prípade, ak bolo povinnosťou obžalovaného ako vodiča vysokozdvížneho vozíka sledovať počas celého úkonu cúvania priestor za vozíkom, poškodený ho ako chodec neohrozil, ale len obmedzil.

Najdôležitejšou bolo v tejto trestnej veci zistenie a ustálenie príčiny, ktorá viedla k zrážke vysokozdvížneho vozíka s poškodeným a následne k vzniku jeho zranení. Odvolací súd dospel k záveru, že sa tak stalo jednak v dôsledku toho, že obžalovaný ako zamestnanec a vodič vysokozdvížneho vozíka porušil v napadnutom rozsudku uvedené príslušné ustanovenia Zák. č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v znení neskorších predpisov, ako aj príslušné ustanovenia dopravnoprevádzkového poriadku jeho zamestnávateľa Premac, spol. s r.o. a jednak v dôsledku toho, že poškodený ako zamestnanec a chodec taktiež porušil príslušné ustanovenia uvedeného zákona, ako aj príslušné vstupné pokyny vyplývajúce zo Smernice č. 03/2015 jeho zamestnávateľa Štefana Bartka - ŠKRM TRANS.

Pokiaľ ide o ustálenie miesta, priebehu a spôsobu zrážky vysokozdvížneho vozíka s poškodeným, vrátane ich predchádzajúceho pohybu, možno súhlasiť s odvolacími námietkami obžalovaného v tom smere, že svedecké výpovede poškodeného v trestnom konaní, ako aj jeho výpovede v správnych konaniach, neboli úplne konzistentné, keď boli zistené určité rozdiely o tom, aká bola poloha a činnosť vysokozdvížneho vozíka, keď opustil stanovište, na ktorom sa od začiatku nakládky nachádzal, aký bol jeho následný pohyb, taktiež ako a kedy sledoval činnosť vozíka pri vykladaní tretej palety a ako naň potom reagoval, taktiež, do akej časti jeho tela vysokozdvížny vozík narazil. Takéto rozpory však nemali v konečnom dôsledku výrazný vplyv na ustálenie priebehu skutku, berúc do úvahy aj ostatné vykonané dôkazy. Poškodený a obžalovaný totiž zhodne určili miesto zrážky a na základe rekonštrukcie bola následne znaleckým dokazovaním vykonaná simulácia pohybu vysokozdvížneho vozíka, ako aj poškodeného pred samotnou zrážkou, prihliadajúc aj na priestorové a časové parametre, čo nepochybne viedlo k ustáleniu priebehu nehodového deja tak, ako sa reálne stal a v tomto smere nemal krajský súd pochybnosti ani o správnosti, ani o úplnosti jeho záverov. Možnosť, ako ju naznačil obžalovaný, že poškodený sa mohol eventuálne presúvať ku dverám nákladného vozidla po jeho opačnej, nenakladanej strane, bola vylúčená, vzhľadom na výpovede samotného svedka poškodeného, ktorý napriek určitým rozporom v jeho výpovediach, takúto možnosť vôbec neuviedol a bolo by to aj nelogické, vzhľadom na polohu miest, kde stál (jeho stanovište) a kde sa chcel dostať (dvere nákladného vozidla - ťahača, na strane vodiča).

Hlavnou príčinou vzniku stretu vysokozdvížneho vozíka s poškodeným a na to nadväzujúceho vzniku jeho zranení, bolo nepochybne konanie obžalovaného popísané v skutkovej vete rozsudku, keď v prvom rade nemal ako vodič vysokozdvížneho vozíka s týmto popísaným spôsobom pracovať, keďže nemal istotu, že sa v jeho blízkosti alebo nebezpečnej zóne okolo neho nenachádzajú ďalšie osoby. Práve naopak, obžalovaný vedel, že na danom mieste je prítomný poškodený, pričom nemohol vylúčiť možnosť, že by sa tento začal pohybovať, a preto sa mal dostatočne presvedčiť, či sa nenachádza v koridore jeho pohybu nielen na začiatku cúvania, ale aj počas celého tohto úkonu. Naviac, ak by po uvoľnení nosných vidlíc ako vodič zmenil pohľad a skontroloval situáciu za vysokozdvížnym vozíkom, a počas toho by s ním nezrýchľoval, potom by po spozorovaní poškodeného mohol použitím prevádzkovej brzdy zastaviť pred koridorom jeho pohybu ako chodca. Práve jeho nedostatočná pozornosť a nepresvedčenie sa v záverečnej fáze cúvania, či do jeho koridoru nevstúpil poškodený, resp. nevznikla tam iná prekážka, viedlo k následnej zrážke s ním a spôsobeniu jeho zranení. Jeho zavinenie ako osoby pracujúcej a ovládajúcej vysokozdvížny vozík bolo nepochybne v tomto smere podstatne výraznejšie. Na druhej strane však nemožno opomenúť, že aj poškodený ako zamestnanec a chodec, a zároveň osoba nachádzajúca sa v nebezpečnej zóne okolo vozíka, prispela svojou nedostatočnou pozornosťou, napriek poučeniu, k zrážke a tým aj k následnému vzniku zranení, avšak v nižšej miere ako obžalovaný. Možno teda konštatovať, že aj poškodený spoluzavinil vznik zrážky a takisto sa spolupodieľal na vzniku jemu spôsobených zranení, a to podstatným spôsobom, čo však ešte nespôsobilo zánik trestnej zodpovednosti konania obžalovaného, keďže miera jeho zavinenia bola, vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, výraznejšia a vyššia.

Okrem toho priebeh skutku, tak ako bol ustálený, korešponduje so závermi vyplývajúcimi zo znaleckého posudku Znaleckej lekárskej organizácie, s.r.o., ktoré verifikovali zranenia poškodeného, ktoré boli preukázané aj lekáorskými správami, a dokresľujú ho aj listinné dôkazy.

Krajský súd po komplexnom zhodnotení dôkaznej situácie dospel k záveru, že súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaného dostatočne preukazuje, že skutok kladený mu za vinu sa stal takým spôsobom, ako správne ustálil okresný súd, a že ho spáchal práve obžalovaný. Súhrn dôkazov vyznievajúcich v jeho prospech nebol totiž dostatočne spôsobilý na to, aby mohol byť spod obžaloby oslobodený tak, ako sa toho domáhal.

Z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu, a to zavinenia, možno dospieť k záveru, že obžalovaný konal v tzv. vedomej nedbanlivosti (ust. § 16 písm. a) Tr. zák.), zohľadňujúc vyššie uvedené skutočnosti, ako aj bežnú a primeranú opatrosť, ktorá sa vyžaduje od vodiča pri vedení vysokozdvížneho vozíka. Prihliadajúc najmä na následok činu, v súvislosti s rozsahom a závažnosťou zranení poškodeného, neprichádzala do úvahy aplikácia ust. § 10 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ ide o úvahy o druhu a výmere trestu uloženého obžalovanému, odvolací súd sa stotožnil s výrokom prvostupňového súdu, ktorý obžalovanému uložil vyššie uvedený trest odňatia slobody, vrátane podmieneného odkladu jeho výkonu na skúšobnú dobu a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku na str. č. 8, posledný odsek a 9.

Okresný súd u obžalovaného správne zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti, a to, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život (ust. § 36 písm. j) Tr. zák.), súčasne nezistil existenciu žiadnej priťažujúcej okolnosti. V dôsledku toho mohol obžalovanému ukladať, pri znížení hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (ust. § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zák.), trest odňatia slobody na 1 rok až na 3 roky a 8 mesiacov. Zároveň prihliadol aj na mieru závažnosti poľahčujúcej okolnosti, ktorá bola pomerne významná (ust. § 38 ods. 2 Tr. zák.).

Porušenie dôležitých povinností vyplývajúcich z jeho zamestnania a uložených mu podľa zákona pri vedení vysokozdvížneho vozíka zo strany obžalovaného, ako aj spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví poškodeného, sú už zákonnými znakmi skutkovej podstaty daného prečinu. Obžalovanému nebol uložený trest zákazu činnosti, v súvislosti s ktorou sa dopustil trestného činu. Predovšetkým vzhľadom na spôsobený následok, by uloženie iného, alternatívneho druhu trestu ako trestu samostatného, nebolo dostatočné, a preto bolo namieste uložiť mu najprísnejší druh trestu, a to trest odňatia slobody, avšak na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Prihliadajúc na doterajší život obžalovaného, prostredie, v ktorom žije a pracuje, ako aj okolnosti prípadu, bolo podmienené odloženie výkonu tohto trestu a určenie najkratšej skúšobnej doby, taktiež v súlade so zákonom.

Takto uložený trest zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ustanovení Trestného zákona, ktoré upravujú zásady ukladania trestov a súčasne v dostatočnom rozsahu obsahuje prvky generálnej a individuálnej prevencie, ako aj prvok represie.

Hoci obžalovaný priamo nepodal odvolanie proti výroku o náhrade škody, ktorým boli poškodené strany podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s celým nárokom na náhradu škody odkázané na civilný proces, odvolací súd musel preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť aj tohto výroku, pretože mal vo výroku o vine svoj podklad (ust. § 317 ods. 2 Tr. por.). Je nepochybné, že poškodený a jeho čiastoční právni nástupcovia majú v určitej časti nárok na náhradu škody od obžalovaného, avšak bez ohľadu na to, že v tomto smere by bolo potrebné doplniť dokazovanie, ako na to poukázal správne súd prvého stupňa, odvolací súd by eventuálne tento výrok aj tak nemohol zmeniť v neprospech obžalovaného, keďže proti tomuto výroku nepodala odvolanie v jeho neprospech žiadna iná procesná strana.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody krajský súd ako súd odvolací, po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov o vine a o treste, ako aj výroku o náhrade škody, taktiež správnosti postupu konania, ktoré im predchádzalo, považoval podané odvolanie obžalovaného za nedôvodné, a preto v súlade s citovaným ustanovením Trestného poriadku rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.